

Fra trækfugl til standfugl

Lige siden mit første besøg i 1970'erne har Anholt tiltrukket mig - nej, draget er snarere ordet. Det er og bliver en mystisk eventyr-ø. Hvor ellers finder man sagn som det om sørøveren Boris? Hvor finder man en ørken med mulighed for at gå lige fra Indien til Bagstikkeren? Eller hvad med fortællingen om den stakkels mor, der håbefuldt vandrede ud til Sønderbjerg for at se sin søn komme sejlene hjem fra krigsfange-tilværelse i England?

Efter mine første besøg var det snart andre ø-eventyr, som tiltrak. På Djursland, hvor jeg voksede op, gav mine forældre mig spærretid. I weekender skulle jeg være hjemme inden kl. 01. Det har reelt aldrig passet mig at gå tidligt fra en fest, så at drage til Anholt var en defacto ophævelse af spærretiden.

Snart kom windsurfing til. Det var i august 1981, at jeg for første gang lånte og prøvede en windsurfer. Det var nede ved havnestranden. Nu er det kitesurfere, der regerer ungdomskulturen, og brætsejlere som mig ses som mimrende oldinge. Hvad jeg vel også er i forhold til de unge "knajt"-surfere.

Ikke desto mindre har jeg nu med mit bræt bundet sløjfen fra Anholt for 30 år siden til Anholt i dag. Turen er gået via bølgesteder og eventyr over hele verden. Warm Hawaii, Cold Hawaii, Miami, Brutal Beach, Punta San Carlos, Guincho, Pistol River, Hookipa, Sprecks, Diamond Head, Fornæs, Hvide Sande, Fiskemel'en og så videre. Men Anholts brænding og Stillehavsbølgerne ved Waddell Creek i Californien er og bliver mine bedste legepladser. Det er i særklasse nogle monumentale steder.

Men hvordan går man så egentlig fra at være turist til at være ø-bo? Tjoh, for nogle år siden så min hustru Lise og jeg vores snit til at købe et hus i Vesterlandet. Lise elsker også Anholt. Så da vi vendte hjem efter et arbejdsophold i Bruxelles, flyttede vi midlertidigt herover med vore tre børn og to gravhunde. Vi havde det fantastisk og blev vel modtaget.

I første omgang havde vi planer om at være her et år, men efter fire måneder kom et Mærsk-job "i vejen". Vi drog til København, selvom det lige siden lå det i mit bagehoved, at jeg aldrig fik mit fuldgyldige år på øen med det azurblå vand.

Så i 2011, da der opstod mulighed for langdistance-arbejde, flyttede jeg herover med min yngste datter på 5. Min kone og de to ældste børn er i København. Masser af besøg. Ikke noget med skilsmisse. Bare en virkeliggørelse af en gammel drøm.

Det er super. Skolen og børnehaven gav, og giver, trygge rammer med god læring og god tid til hvert enkelt barn, hvilket langtfra er en given ting på københavnske skoler. Derudover har Anholt en god Brugs, som formår at levere et forbavsende stort udvalg til så lille en befolkning.

Og så er der jo anholterne. De er herlige mennesker med en humor, som afspejler sig i fantasifulde øgenavne. "OK", siger folk på kontinentet. "Men er de anholtere ikke lidt sære?" Tjoh, men alt er som bekendt relativt. I turist-sæsonen kommer der en hel del fuldblods-særtinge hertil fra kontinentet.

Så jeg plejer at beskrive anholterne som "egne". Førhen, da der endnu var mange fiskere, mindede Anholt om en blanding af det vilde vesten og Asterix og Obelix med havneslagsmål og en undertiden besoffen læge til at tage sig af de eventuelt blødende. I dag er det mest rammende at beskrive anholtere flest som individualister til marv og ben. Man er, hvad man

gør og giver. Og folk overrender ikke hinanden. Det her er ikke noget ø-kollektiv. Omvendt har Lise og jeg, som de tilflyttere vi er, altid følt os velkomne og inkluderet, og tak for det.

Tilflytter er man i øvrigt i en del generationer, tror jeg, før man bliver "rigtig" anholter. Sådan har det vist altid været. Det bliver det nok ved med.

Erik Høgh-Sørensen
November 2011